

KRIEGEL ZSÓFIA

Énem pillanatai

*Mi vagyunk az a korosztály,
akiket a verseny határoz meg,
és a jól átgondolt akarat.
Legyőzől-e engem?
Legyőződ-e magadat?*

*Az agyam összefüggéseket harmonizál,
a méreg a véremben fogócskát játszik
kultúrám apró lenyomataival.
Elmém mindenből játékot kreál.
Testem álmomban futni akar.*

*Hallom magam dadogni a nyelven,
ami belőlem született, belőlük fakadt.
És jól ismerem már a bölintásaim mögötti
könnyed viszolygásomat.*

*Ismerhetném jobban önnön korlátaimat:
öntelt vagyok, és szétszed a gondolat,
de a ti tanításaitokban van-e igazi,
kreatív öntudat?*

*Beszélek, de nem én adom számba szavaim.
Eligazodnak
(hiszik:) rajtam,
(hiszik:) valamin.*

*Közben szájukba lógotom mondanivalóm,
mint horgász a csalit.
Tulajdonképpen én ilyenkor élem meg
énem pillanatait.*

KRIEGEL ZSÓFIA (1991, Szolnok). Budapesten, az ELTE magyar szakán diplomázott. A Szent István Egyetem jászberényi Alkalmazott Bölcsészeti és Pedagógiai Karának hallgatója. Versével a 2016. évi Kortárs hangon nemzetközi irodalmi pályázat zsűrije és a Várad folyóirat különdíjait érdemelte ki.

Játékaink

*Kikönnyeztem szemeimből a fényt,
kipréseltem könnyeimből az álmot,
és a nap valósággá hevítette bennem
a világot.*

*Mint üvegszilánkot szorítom a perceket,
tenyeremben lüktet a lényed,
meggyilkolja magam teremtette isteneimet,
és így sem láthatom igazi éned.*

*Hevül az anyag, zúgnak a gépek,
forгатom számban szavaid,
csattog a gondolat és dübörög az érzés,
hog्य bár lennék valaha valakid.*

*És itt állok bambán, szájítátva nézlek,
mindenből kettőt és fordítva érzek.*

*Hozzád ért a vállam, és nézd, lehorzoltad bőröm
smirglized arcoddal az arcom*

*szolgajátékainknál még sincs szebb örömöm
úrkiállásodnál mégsem volt szebb harcom*

és tartom magam, míg tartom, bár

lábnyomodba lépek, és látod, vérzik a talpam

hozzám ért a vállad, és nézd, lehorzoltad bőröm

szétsabdaltad arcom arcoddal,

de tűröm.